

TATTOO PAPA

DE VIER WINDSTREKEN

Daniel Nesquens · Sergio Mora

TATTOO-PAPA

DE VIER WINDSTREKEN

ISBN 978 90 5116 293 6
9 1789051 162936

MAGICOMORA
&
DANIEL NESQUENS

DE VIER WINDSTREKEN

Papa komt en gaat, zoals de dag en de nacht.

Vooraf wanneer je hem totaal niet verwacht, dan – poef! – is hij er opeens. Dan staat hij plotseling te graven in de moestuin of is hij druk in de weer met het onkruid dat de hele tuin heeft overwoekerd. Soms vinden we hem in de keuken en staat hij te koken alsof het de gewoonste zaak van de wereld is en hij niet net twee maanden is weggeweest. Mama is dan heel blij en geeft papa een kusje in zijn nek terwijl hij de kippasteitjes maakt waar ik zo dol op ben. Aan tafel is het gezellig omdat hij grapjes maakt en lekker gek doet. En als ik heel moe ben geworden van alle drukte, brengt hij me naar bed.

De volgende ochtend, heel vroeg nog, voel ik dat iemand me een kusje geeft. Een kusje dat een beetje prikt. Ik denk dat ik droom, maar het is echt een kusje van mijn eigen papa. Maar als ik later wakker word, is papa er niet meer. Mama zegt dat hij is vertrokken, dat hij ons weer heeft achtergelaten.

'Papa is heel druk,' zegt mama dan.

Papa heeft over zijn hele lijf tatoeages, behalve op zijn billen. Echt, ze zitten van top tot teen! Op zijn armen, schouders, rug, benen, buik, handen...
Ik lieg niet: van zijn nek tot aan zijn voeten. Naar zijn tatoeages kijken is veel leuker dan een verhaaltje uit een boek lezen.

Ik zie tijgers, olifanten, gorilla's, kronkelende slangen, vogels die in het echt niet bestaan, spinnen... Maar ook gezichten, pijlen en vreemde machines... Alles op zijn lichaam komt tot leven als hij begint te vertellen!

'Houd je vinger maar eens tegen zijn bek. Wedden dat hij je bijt?' zegt papa en hij wijst naar de tijger met de twee staarten die op zijn arm getatoeëerd staat.

Ik hoef niet lang na te denken, zet mijn vinger op zijn arm en voel opeens een kneepje. Ik spring op en papa lacht zo hard dat de burens het vast ook horen.

'Waarom heeft hij twee staarten?' vraag ik aan papa.

'O, dat weet niemand. Ik weet alleen dat hij bijna mijn arm heeft opgepeuzeld.'

Papa gaat zitten en vertelt het verhaal.

'Ons schip was uit koers geraakt door een zware storm op zee. Het was pikdonker en het stonk enorm naar kolen. Onze boot strandde op de rotsen vlak bij een eiland. Het eiland Mona, volgens mijn berekeningen. We gingen van boord en voeren met een van de reddingsboten naar het eiland. Toen we daar aankwamen, was het er muisstil. Je hoorde geen vogels zingen en ook de apen waren stil. Dat was heel eng. We wandelden een donker bos in. Toen zagen we de ruïnes van een oud fort. Er was niets meer van over, behalve een paar verbrande palen. Aan een van die houten palen hing een geraamte te bungelen. De botten waren aan elkaar gebonden met touwtjes. Het leek wel een marionet die klaar was om een toneelstukje te spelen! Plotseling rammelden de botten, alsof iemand de touwtjes had doorgeknipt waarmee ze waren vastgemaakt.

Hopla – daar vielen de botten uit de lucht. Op de grond vormden ze een groot doodshoofd.

Gerrit-Jan stak bang zijn armen in de lucht. “Het is de vloek van Pim de Tijger. Pim de Tijger was vroeger eigenlijk een soldaat,” zei hij. Hij trok zijn geweer en zette het vervolgens op een lopen alsof hij de duivel had gezien.

Mijn oude vriend Samson vouwde zijn handen en begon te bidden. Maar dat hielp niet, want plotseling verscheen uit het niets een prachtige tijger met een glanzende vacht en gitzwarte strepen. De tijger sprong op Samson en beet met één hap zijn hoofd eraf. Het lichaam van Samson liep zonder hoofd door tot het met een klap tegen een boomstam botste. Die vreselijke tijger was wel drie meter lang van kop tot staart.

Toen legde Pim de Tijger het hoofd van Samson op de grond. Hij draaide zich om en keek mij strak aan. In het wit van zijn ogen zag ik dikke, rode aders. Ik had geen tijd om na te denken. De tijger sprong op me af. Samen rolden we over de grond. We leken wel verliefd, zo stevig hadden we elkaar vast. Ik weet niet hoeveel klappen we elkaar gegeven hebben. Ik leek wel een pluchen knuffel tussen zijn klauwen. De tijger brulde in mijn oor. Het was een griezelig lawaai. Hij hapte naar mijn hoofd, waardoor ik een flinke pluk haar kwijtraakte. Hoe ik het deed weet ik niet, maar ik slaagde erin om de tijger een flinke klap te verkopen. Het deed hem niets, het leek wel alsof ik hem alleen had gekriebeld. Ik gaf hem nog een klap, zo hard dat mijn hand brak. Zo bleven we om elkaar heen draaien, tot Pim de Tijger nog een keer angstaanjagend brulde. Je gelooft het vast niet, maar Samsons hoofd had hard in een van de twee staarten van het roofdier gebeten. Zijn hoofd bungelde gewoon aan de staart! De tijger draaide zich om en probeerde het hoofd los te schudden. Maar dat lukte niet, en daar moest ik enorm om lachen. Schaterlachen zelfs! Pim de Tijger verdween in het woud met het hoofd van Samson nog steeds bungelend aan een van zijn staarten.

**Ik heb mijn oude vriend nooit meer teruggezien
en zijn hoofd ook niet.'**

